

II

AD AVGVSTVM CAESAREM

Strophe Sapphica

Iam satis terrīs nivis atque dīrae
Grandinis mīsit pater, et rubente
Dexterā sacrās iaculātus arcēs,
Terruit urbem,
Terruit gentēs, grave nē redīret
Saeculum Pyrrhae, nova mōnstra questae,
Omne cum Prōteus pecus ēgit altōs
Vīsere montēs,
Piscium et summā genus haesit ulmō
(Nōta quae sēdēs fuerat columbīs),
Et superiectō pavidae natārunt
Aequore dammae.
Vīdimus flāvum Tiberim, retortīs
Lītore Etrūscō violenter undīs,
Īre dēiectum monumenta rēgis,
Templaque Vestae,
Īliae dum sē nimium querentī
Iactat ultōrem ; vagus et sinistrā
Lābitur rīpā (Iove nōn probante) u-
Xōrius amnis.
Audiet cīvēs acuisse ferrum,
Quō gravēs Persae melius perīrent ;
Audiet pūgnās, vitiō parentum
Rāra iuventūs.
Quem vocet dīvum populus ruentis
Imperī rēbus ? Prece quā fatīgēt
Virginēs sānctae minus audientem
Carmina Vestam ?

Cū dabit partēs scelus expiandī
Iuppiter ? Tandem veniās, precāmur,
Nūbe candentēs umerōs amictus,
Augur Apollō ;
Sīve tū māvīs, Erycīna rīdēns,
Quam Iocus circum volat, et Cupīdō ;
Sīve neglēctum genus et nepōtēs
Respicis auctor,
Heu nimis longō satiāte lūdō :
Quem iuvat clāmōr, galeaeque lēvēs,
Ācer et Mārsī peditis cruentum
Vultus in hostem.
Sīve mūtātā iuvenem figurā,
Āles, in terrīs imitāris, almae
Fīlius Māiae, patiēns vocārī
Caesaris ultor :
Sērus in caelum redeās, diūque
Laetus intersīs populō Quirīnī,
Nēve tē nostrīs vitiīs inīquum
Ōcior aura
Tollat ! Hīc magnōs potius triumphōs,
Hīc amēs dīcī pater atque pīnceps :
Neu sinās Mēdōs equitāre inultōs,
Tē duce, Caesar.